Куди летить рибалочка

Василь Чухліб

Після сніданку птахи, що живуть у Жуковім гаю над Десною, починають займатися хто чим.

Сорокопуд всідається на вербовій гілці й дрімає. Тільки іноді поведе хвостом вгору-вниз, з боку в бік, промовить лише йому зрозуміле "чек-чек" та й знову дрімає. Ремезок береться прикрашати своє гніздо-рукавичку шматочками кори, якимись лусочками, ото чепурун!

Зозуля перелітає з дерева на дерево, і то в одному кінці гаю, то в іншому чується її "ку-ку!".

Чорний дрізд сидить на сучку біля свого гнізда й ніби на флейті грає.

Сорока, попурхавши понад гаєм, та не знайшовши для себе нічого цікавого, летить через луки до села. Назбирає там новин, принесе їх на хвості й усім роздаватиме.

Ну, а рибалочка що робить? Так, летить на річку. Бо такий він уже рибалочка завзятий, як і оті хлоп'ята, що живуть у селі над Десною. Цілий день би з ранку до вечора рибалив.

Хлоп'ята вже оно на березі — Тимко і Дмитрик. Позакидали вудочки й за поплавцями пантрують. Ще й Галинка з ними. Сьогодні вона вперше на риболовлю упросилася.

Їй Дмитрик легеньку вудочку злагодив, поплавець нанизав із пір'їни та ще й з червоним кінчиком. Це щоб видніше було його на воді.

— Ти ж дивись: як пірне поплавець, не прогав, тягни одразу! — навчав Галинку Дмитрик.

Галинка, як і хлопці, пильнувала за поплавком, аж очі заболіли від незвички. Так пильнувала, що вже й поплавця не стала помічати поміж хвильками. Чи то він гойдається на воді, чи пірнув?

Галинка перевела погляд на лозовий корч, що схилився над річкою. І ледь не скрикнула, та вчасно згадала, як хлопці вчили її, наказували, щоб на риболовлі тихіше води, нижче трави була. Як ото бути тихіше води? Та зараз Галинці ніколи було міркувати про це.

Бо на лозині, що простягнулася найдалі над водою, сиділа казкова пташка. Спинка — блакитна, крила — зелені, груди — оранжеві, голова — смугаста, а дзьоб — червоний.

— Дмитрику, поглянь, що то за пташка на корчі, — тихенько промовила Галинка.

Дмитрик, що прикипів поглядом до поплавця, неохоче зиркнув на корч.

— А-а, це ж рибалочка прилетів!

— Який рибалочка? — здивувалася Галинка.

— Ну, птах цей так називається. Він часто поруч з нами рибалить.

— Як рибалить? — ще більше здивувалася Галинка.

— Як та як! Не заважай, он у мене клює.

І Дмитрик вистьобнув з річки смугастого бокатого окуня.

А Галинка й про вудочку забулася, обережно поклала вудлище на пісок, спостерігала за пташкою.

Рибалочка незворушно сидів на гілці, ніби дрімав. Та враз стрепенувся і… кинувся в воду, пірнув. Галинка похолола: ну, втопиться… Та рибалочка як пірнув, так і випірнув хутко, і вже сидів на корчі, тримаючи в дзьобі рибину.

— Що, побачила, як він рибалить. — засміявся Дмитрик.

— Еге ж, — отямилася Галинка.

— Дивіться, вудка в Десну поїхала! — біг до них Тимко.

Вони всі разом вхопилися за вудлище, яке опинилося у воді й ледве не попливло за течією, й вихопили на берег велику червоноперу рибину.

— В'язь! — вигукнув Дмитрик.

— Та який в'язь? Звичайна плітка, — заперечив Тимко.

— Це, мабуть, сом! — сказала Галинка.

Тут уже хлопці не витримали, засміялися.

— Ой, а де ж рибалочка? — поглянула на корча Галинка. — Чи знову пірнув?

А рибалочка в цей час летів понад лугом, понад Десною до свого гнізда. Прилетів, віддав улов своїм пташенятам-рибалочкам. Потім усівся на кущі глоду, що ріс над урвищем, де було гніздо. І тихенько заспівав.

А ви чули, як співає рибалочка?